

**JA ES VEU QUE
LA CUA S'ALLARGARÀ
ELS DIES A VENIR**

Jordi Badia

Periodista

Ara no toca barallar-se

Dijous, El Punt Avui obria la seva edició amb un titular contundent: *Estat solvent*. Encapçalava la informació de l'estudi del Col·legi d'Economistes, elaborat per Joan Elies i Joan Maria Mateu, segons el qual Catalunya, en cas d'assolir la independència, rebria un notable alt (A+) en les classificacions internacionals sobre la qualitat creditícia i la solvència, com Israel i Corea del Sud, per exemple; amb aquella qualificació, faria un salt de set graons de cop en el rànquing en què ara està situat en el que s'anomena bo porqueria (BB) i que li impedeix finançar-se directament en els mercats i que l'obliga a passar per l'adreçador espanyol, el que amb tanta alegria fa anar el ministre Montoro.

NO ÉS L'ÚNIC ESTUDI QUE S'HA FET en què es ressalten els beneficis econòmics i financers de la independència i que neguen les malediccions i les plagues amb què l'unionisme i l'espanyolisme pretén fer por. La viabilitat de la independència de Catalunya l'avalen les anàlisis d'economistes de prestigi internacional com Xavier Sala i Martín, Pol Antràs o Jordi Galí, aplegats en el Col·lectiu Wilson, o el Consell per a la Transició Nacional.

ÉS MÉS, A BANDA DELS INFORMES PROPIS, fets pels de casa, que algú podria qualificar de parcials o de mirar-se la independència amb els ulls de qui la vol, també n'hi ha d'elaborats per organismes independents a qui ni els van ni els ve. Per exemple, fa pocs dies es va conèixer l'estudi del centre d'investigació suís IMD World Competitiveness Center, segons el qual la Catalunya independent esdevindria el 38è estat més competitiu del món, posició que la situaria dos llocs davant d'Espanya (incloent-hi el territori català).

VULL DIR QUE ELS BENEFICIS de la independència de Catalunya són prou evidents i que avui ja tenim prou estudis fets perquè els esforços de les forces sobiranistes esti-

SOMEKAWA

guessin concentrats a estendre'n el coneixement per convèncer els indecisos, combatre la propaganda unionista i ampliar el suport social a la independència, que encara no és suficient segons totes les enquestes, amb l'objectiu que a les eleccions del 27 de setembre, que si no són plebiscitàries sobre la independència no seran, el resultat sigui inequívocament favorable.

Tanta feina com hi ha per fer, tants trumfos com hi ha per jugar, i els dos partits que han d'alliberar Catalunya del jou espanyol s'entretenen en picabaralles de galliner

TANMATEIX, AQUELL DIJOUS MATEIX també vaig llegir unes declaracions del conseller de Territori i Sostenibilitat, Santi Vila, en què titllava ERC de ser "molt poc patriota" i en què l'acusava d'haver "apunyalat" el president Artur Mas. La sortida de Vila és part de la cua que s'arrossega des que els republicans van decidir votar a favor de la compareixença del president a la comissió d'investigació del frau fiscal i la corrupció muntada arran del cas Pujol i que el portaveu del govern, Francesc Homs, va replicar amb contundència i amb l'amenaça força directa de no fer les eleccions quan havien acordat. Ja es veu que la cua s'allargarà els dies a venir.

LES RAONS D'UNS I ALTRES es comprenen. I no només perquè CiU i ERC, en paral·lel amb el procés de transició nacional, estiguin immerses en una lluita pel poder i el lideratge que és inherent a la política i els partits. Ara, el que resulta incomprensible és que no hagin pactat abans una discrepància tan fàcil de resoldre, aparentment, i que les dues formacions hagin jugat a l'escenificació de la discrepància, com si a totes dues ja els anés bé que se sàpiga i que es vegi, sigui per fer contents les seves bases més dures i enemistades, o bé sigui perquè l'odi que es tenen és irremediable.

FINS ON SABÍEM, el president Mas estava disposat a comparèixer per parlar de la corrupció derivada del cas Pujol i, de fet, dimecres va sol·licitar a la presidenta del Parlament que la hi facilités com més aviat millor, durant el mes de febrer. I enteníem que a ERC, després de donar suport als pressupostos del govern, li vindria bé un gest contraposat i que forçar la compareixença de Mas n'era un d'idoni. Molt bé, endavant, doncs. Però, hi ha sobrat la baralla pública. Tanta feina com hi ha per fer, tants trumfos com hi ha per jugar, i els dos partits que han d'alliberar Catalunya del jou espanyol s'entretenen en picabaralles de galliner.